

LACKFI JÁNOS

Tovább, még!

Kívül-belől
leselkedő halál előtt
(mint adócsaló a joghézagba)

amíg mozogsz,
az élethez úgy kuncsorogsz,
rejtse el téged készakarva.

Nemcsak a vér
csábít oda, nemcsak a tér,
a mozgás, de vad kalandvágy is –

ezért is él
az is, ki semmit sem remél,
míg rá nem hűl ágyruha, ágy is.

Sokszorozott
kín és öröm, hogy élni fogok.
Ki élő, de a lét elhagyta,

szellem csupán,
derengés, mely áthat ruhán,
vagy vak és göthös kóbormacska.

Hová ugorsz
a lét előtt? Nincs az a polc,
ahol el nem trafálhat játszva!

Mégis akad
emberből egy jó nagy rakat,
ki önmagát élve elássa.

Ki beszorul
és elvagyogat jámborul,
zsibbadtan, érzéstelenítve,

akár a fog,
mely nem lüktet és nem sajog,
fullasztva konténernyi sittbe.

És hogy hogyan
ébredjen, kinek kedve van?
Hangolja rá a rádióját

a sávra, mely
a semmiben számunkra hely,
ringjunk rajta, mint bamba bóják.

Nem kell biza
műveltség vagy sznobéria,
csak kíváncsiság, jó adagnyi -

mint a sakál,
az életöröm ordibál,
orgazmusa a lenni-vanni.

Lám, aki meg
meg is írja az életet,
elfelejthet élni a végén.

Kinn a napon
leéghet az arcod nagyon.
De beléd is éghet az élmény.

Szürcsöljetek
utcán, buszon részleteket,
vérszagra gyűlve, mint a farkas.

Lányarcokon
párnagyűródés vagy pofon
nyomát vizslatva szólj: Tovább, még!

Gyűjts nénikét,
ki aprót szortíroz ma szét
rossz újságpapírba: Tovább, még!

Gyűjts kismamát,
kin tenger-áram vágat át,
tengeri sün vibrál: Tovább, még!

Homlesseket,
kiket eső és jég veret,
arcuk roncsolt térkép: Tovább, még!

Férfiakat,
zihálva hajtják magukat,
rágják a körmüket: Tovább, még!

Macskák fejét
bontsátok szét, mit gondol épp,
párkányon tipegve: Tovább, még!

Lessünk halat,
mely üveges semmit harap
egy akváriumban: Tovább, még!

Romló fogat,
melybe az étel beakad,
sajog, piszkálják, kínzó játék...

S az életet,
hogya már így begyűjtitek,
noszogassátok: Tovább, még!

Mint szenvedély
csúcán, ha közelít a kéz,
remegjete sok semmiséget

markolva, mert
boldog barom, kit orrba vert
bottal vagy pihével az élet.